

Іван Стешенко.



ари всюди. Плес сіяння,
Зел рясних краса,
Сьвітле далечі всьміхання,
Сині небеса, —

Все повито в рясну вроду, —
Рай, куди не глянь!

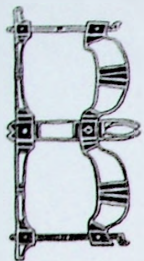
Тільки чом отут народу
Не до раювань?

Через що питіму силу
Вічна боротьба
Хилить в раннюю могилу,
Мов канчук раба?

На що всі народні муки?
Геть сей запит! Пріч!
Не влекшить робучі руки
Він же ні на гич!

Кажуть, розум є в природі —
О, як є, то злий!
Бо на що на всім народі
Ліг ярмом той стрій,

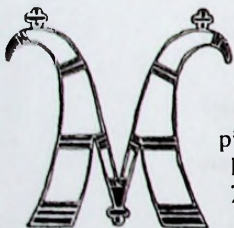
Де страждання довгочасне
Людам як на страх
Єсть одно наряддя щасне
До прийдешних благ?



До статуї Гомера.

еличний батьку наш, Гомере незабутний!
Неначе крізь етер блискучий, золотий,
Я бачу образ твій яскравий та славетний,
Що сяє з-під вінка, мов промінь той сьвятий.
Могучий погляд твій блищить натхненням мира,
Душа у мріях вся палає та горить...

І на твоїх руках проста, нештучна ліра
Небесних згуків рій от-от пролле у мить.
І тихо ти загравав... Дзвенять, зростають згуки...
А туг сьвітліша все — і сонце, й сьвіт, і день.
Немає більше сліз! Нема нудьги та муки!
Втонуло все лихе на дні живих пісень.
І слуха пишній сьвіт, і слуха все на сьвітї,
І усьому тому, про що дзвенить той спів,
Вважаєм теж і ми, мов чарами сповитї,
І нині — через ряд намучених віків.

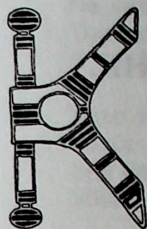


рії рожевії, мрії широкії,
Що як вогонь занялись,
Жаль мені вас, непригоди глибокії,
Дужі й тепер, як колись.

Жаль вас, бо віє й тепер хуртовиною
З півночі, з дальніх снігів;
Те-ж як і перше в степах над країною
Морок життя подолів.

Так не цвисти вам в повітрі холодному
Довго ще, мрії знадні!
Спутано крила пориву свободному,
Сили лежать як в труні.

Отже тримайте ся, квіти жаданї,
Хай вас зима дошкуля!
Пройдуть колись ще часи невблаганї,
І привіта вас земля!



раю коханому в горі приспаному,
Повному сліз та жалів,
І безталанному, і нездоланному
Я свій присьвячую спів.

Краю знесилений, тьмою похилений,
Краю, що ждеш іще лік,
Хай тобі скрилений, в надих обвинений
Спів мій слугує по вік!

Ти моя рідная вітчино бідная,
Наче те море буйна, —
Пора несхідная, вбогість негідная
Всю тебе крає до дна.

І хоч гнітучую хугу ревучую
Спів не зацитькає мій, —
Все-ж бо немручюю скруту пекучюю
Кликне він гордо на бій.

І хоч над скрутою нашою лютою
Паном не стане мій спів, —
Може з могутюю, з міцю розкутою
Інших він зрушить борців.

